

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Θός Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδόλφου Βελῶ καὶ 'Ιουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, (συνέχ.) — Οὐίλλη Κόλλις:
Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρασις Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.) — Πέτρον Δελ-
κούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτικῆς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ρωσσίᾳ δούβλις 6

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δακολάρ καὶ Λουβέν

Α'

'Ο Λαυρέντιος ἐκάλυψε διὰ ρινομάκτρον τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τραύματα, ὁ δὲ Μοῦλ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ἐρυπωμένων ἐνδυμάτων του παλαιὸν ἐπανωφόριον, τὸ ὅποσον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ περιβόλου, παρὰ τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτῷ ὑπηρεσίαν, μετὰ δυσαρρεσκείας τῷ ἐδάδεισεν.

Τοιοῦτοτρόπως εἶχον τὸ ὕφος μᾶλλον κακούργων ἢ ἀνθρώπων ἐρχομένων νὰ συλλάβωσι τινά. Διὰ τοῦτο ἡ εἴσοδος αὐτῶν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἦτις θὰ ἐπανεῖρεν αὐτοὺς εἰς Παρισίους, παρήγαγεν ὀλίγην κολακευτικὴν ἐντύπωσιν. Ἦσαν ὅμως ἀμφότεροι λίαν ἀπησυχολημένοι καὶ οὐδόλως εἰς τοῦτο προσεῖχον.

Καθ' ὁδὸν ὁ Λαυρέντιος ἠρώτησε τὸν Μοῦλ τί ἀνεκάλυψε καὶ τί ὁ κλητὴρ αὐτοῦ τῷ ἀνεκοίνωσε χαμηλοφώνως.

— Σὰς εἶδα ν' ἀνασκιρτήσετε, εἶπεν, ἦτο λοιπὸν σπουδαῖον;

— Βεβαίως! Κρίνατε καὶ σεῖς: Μοὶ ἀναγγέλλουσιν ὅτι ὁ ἀρχαῖος ὑπηρέτης σας Φραγκίσκος Οὐσδάλ ἐθεάθη πολλάκις, περὶ τὰ τέλη 'Ιουνίου καὶ τὰς ἀρχὰς 'Ιουλίου, ἐν συνοδίᾳ τινός, καλουμένου Λουβέν παρὰ τῷ Λανοά, οἰνοπώλῃ, εἰς τὴν ὁδὸν Michodiére ... Ἀκούετε; περὶ τὰ τέλη 'Ιουνίου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 'Ιουλίου.

— Ναί, ἀλλὰ τίς εἶνε αὐτός ὁ Λουβέν;

— Κατάδικος ἀπελευθερωθείς.

— Ὁ φονεὺς τῆς μητρὸς μου;

— Αὐτός! ποτέ. Οὔτε ἐν παιδίῳ δὲν θὰ ἐπέειραζεν. Ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ τῷ ἐμπιστεύεται τις αὐτό, διότι εἶνε ὁ φοβερώτερος κατεργάτης τοῦ κόσμου. Ἀλλά, καθ' ὅσον γνωρίζω, οὐδέποτε ἔχυσεν αἷμα, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην διάρρηξιν ἐξετέλεσεν.

— Λοιπὸν τότε;...

— Ἄν τῷ ἐλλείπει ἡ δραστηριότης, ἔχει τὸν δόλον, καὶ ὅ,τι δὲν πράττει αὐτός οὗτος, τὸ παρασκευάζει καὶ τὸ ἐκτελοῦσιν ἄλλοι.

— Ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι ἔχει συνενόχους;

— Ἐχει ἓνα. Ἐνθυμεῖσθε τὴν κατὰ-θεσιν τοῦ ζαχαροπλάστου Δουραλ;

— Ἄν τὴν ἐνθυμοῦμαι! Μοὶ ἐχρησίμωσεν ὡς ἐπιχείρημα εἰς τὴν ὑπεράσπισίν μου. Τὰ δύο ἄτομα, τὰ ὅποια κατήρχοντο περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τὴν ὁδὸν Πλανσέτ, καὶ τὰ ὅποια ἐσταμάτησαν αἰφνης ἀκούσαντα τὴν περιπολίαν...

— Ἀκριβῶς. Λοιπὸν, ἦσαν αὐτοὶ ἐπανερχόμενοι εἰς Παρισίους, ἀφοῦ ἐξετέλεσαν τὸ ἔγκλημα...

— Δὲν ἠπατώμην λοιπὸν! Καὶ τώρα ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι;

— Ὁ Λουβέν ἐφυλακίσθη ὡς ἐγκαταλιπὼν ἀνευ ἀδείας τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του, καὶ ὡς συνένοχος ἀποπειράς κλοπῆς.

— Καλῶς... ὁ δὲ ἄλλος;

— Ὁ ἄλλος δὲν εἰξεύρομεν οὔτε ἀκριβῶς ποῖος εἶνε, ἀν καὶ ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ ὑποπτεύω ὅτι οὗτος εἶνε εἰς φοβερὸς ληστής, ὀνομαζόμενος Δακολάρ... Ταχέως ὅμως θὰ πληροφρονηθῶμεν περὶ τούτου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λουβέν. Εἰς σὰς ἀνήκει νὰ τῷ ἀποσπάσετε ὁμολογίαν.

— Ἐγὼ! τί νι τρόπῳ;

— Θὰ σὰς εἶπω μετ' ὀλίγον... Πρέπει μάλιστα, ἀν ἐνεργήσετε δεόντως, ν' ἀνακαλύψετε ποῦ εὕρεσκειται ὁ Δακολάρ. Χρειαζέται ὅμως τέχνη διὰ νὰ συλληφθῇ αὐτός εἶνε πανοῦργος καὶ παίζει καλὰ τὸ μαχαίρι... εἶνε πολὺ ἐξησκημένος!

— Ναί, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑποκώφως.

Ἄν ὅμως χρειάζεται μόνον ἀποφασιστικὸς ἄνθρωπος, τότε βασισθήτε εἰς ἐμέ.

'Εσιώπησαν ἐπ' ὀλίγον μεθ' ὁ ὠμίλησαν περὶ τῶν περιστάσεων, δι' ἃς ὁ Μοῦλ ἐγκατέλειπε τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ καὶ ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἔγχη τῶν ἐνόχων.

— Εἰργαζόμενη μετὰ ζήλου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἐγνωρίζω ἐκ τῶν τελευταίων ἀνακρίσεών σας ὅποσον θὰ ἦτο τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεώς σας. Τοῦτο μὲ ἐνέβαλλεν εἰς σκέψεις οὐχὶ διότι ἡ ἰδέα δολοπλοκίας ἦτο νέα δι' ἐμέ· εἶδα παραδείγματα καὶ γνωρίζω κατηγορουμένους ἀληθεῖς ἐνόχους νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε θύματα τυχαίων περιστάσεων καὶ διαβολικῶν συμπτώσεων. Ἄλλ' ἐσκεπτόμην ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο τεχνηέντως ἀναπτυσσόμενον, θὰ παρήγαγε ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν ἐνόχων. Δὲν ἠπατήθη!

Ἡ δίκη σας, ἦν μετὰ προσοχῆς παρηκολούθησα, δὲν μετέβαλλε τὰς ἰδέας μου. Βεβαίως ὁ κύριος Γλαβὼν ἠγόρευσε θαυμασίως· τί μὲ ἐνδιέφερον ὅμως ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ ἐκ συστάσεως πεποιθήσις; Ὅσον ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν καὶ συγκινητικὴν στάσιν σας, ἐν αὐτῇ ἔβλεπον κωμωδίαν μετὰ τέχνης παιζομένην... Σὰς ζητῶ συγγνώμην σήμερον. Τί τὰ θέλετε; εἶνε τοιοῦτο τὸ ἐπάγγελμά μας· ἠναγκασμένοι νὰ ὑποπτεύωμεν τὸ κακὸν καὶ νὰ μὴ βλέπωμεν πανταχοῦ εἰμὴ δόλους καὶ συνενόησεις, καταντῶμεν ν' ἀμφιβάλλωμεν διὰ τὰ ἀπλοῦστερα πράγματα καὶ τὰς εἰλικρινεστέραις ὁμολογίαις... Ἐν τούτοις, ἔπρεπεν ἡ δίκη αὕτη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπ' ἐμοῦ ἐν ἀγνοίᾳ μου· ἐξερχόμενος τοῦ κακούργου δικείου, καίτοι ὠκτεῖρα τὴν εὐπιστίαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἐνόχων, δὲν ἦσθάνομην ἐν τούτοις ἐμαυτὸν κατὰ βάθος λίαν ὀργισμένον διὰ τὴν ἀθώωσίν σας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἤρχισα ν' ἀμφιβάλλω...

Ἄλλὰ τίς λοιπὸν ἦτο ὁ ἐνοχος; Ἐπρεπε νὰ γείνωσι νέαι ἀνακρίσεις καὶ νέαι ἔρευναι. Ὁμίλησα περὶ τούτου εἰς τὴν Διεύθυνσιν καὶ μὲ ἠρώτησαν ἀν ἀστείζομην. Καὶ ἀληθῶς, πῶς εἰς πεπειραμένος

ὡς ἐγὼ παρεπίσθη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ δικηγόρου του;

«Θὰ ἐλησμόνουν πιθανῶς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτε ἀφίκετο ἡ ἐπιστολή σας, δι' ἣς ἐζητεῖτε νὰ διορισθῆτε ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας. Μοὶ ἀνεκοίνωσαν αὐτήν, καὶ εἶπον καὶ ἐγὼ ὡς ὅλοι ὅτι τοῦτο ἦτο ἐκ μέρους σας θράσος καὶ ἀναίδεια· συνεβούλευσα ὁμῶς νὰ δεχθῶσι τὴν αἴτησίν σου, φρονῶν ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ καλλίτερον μέσον ἐπιτηρήσεως· θὰ ἠδυνάμεθα οὕτως ἄλλως τε νὰ μάθωμεν ἂν εἴχατε συνένοχον. Δὲν ἐδέχθησαν τὴν γνώμην μου. Ὁμῶσα τότε νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα τοῦτο καὶ ἤρχισα τὰς ἐρεῦνας μου.

«Μία περικοπὴ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ δικηγόρου σας, ἥτις μὲ ἐνετυπώθη ἐν τῷ νῷ, μοὶ ἐχρησίμωσεν ὡς ἀφρητρία καὶ ὁδηγός. Ἡ περικοπὴ αὕτη εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ κύριος Γλαβὼν ἀνέφερε πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του, διάφορα ἐγκλήματα, παρυσιασθέντα καὶ ἐκτελεσθέντα ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ὡς ἐκεῖνο, δι' ὃ κατηγορεῖσθε. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἐπέμεινεν ἰδιαζόντως ἐπὶ τίνος ὑποθέσεως τοῦ Βιλζουφ; Ἴδου πῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις αὕτη: Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ἡγέρων τις κτηματίας, ἐγειρόμενος τὴν πρωίαν — αὐτὸς εἶχε τὴν τύχην νὰ μὴ ἐγείρεται τὴν νύκτα! — εὐρίσκει τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου του ἀνοικτόν, τὸ γραφεῖόν του παραβεβιασμένον, τὰ δὲ χρήματά του — δώδεκα ἕως δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων — κλαπέντα.

«Ἡ ἀστυνομία τοῦ τόπου καταφθάνει, εὐρίσκει πλησίον τοῦ γραφείου σμίλην, δι' ἣς παρεβιάσθη τοῦτο, καὶ ἀκολουθεῖ διὰ τίνος μικρᾶς αὐλῆς καὶ ἀνθῶνος τὰ σαφῶς διακρινόμενα ἔχνη τοῦ κλέπτου. Τὰ ἔχνη ταῦτα κατέληγον εἰς τὴν γείτονα οἰκίαν, εἰς ἣν κατῴκει εἰς σιδηρουργός, ἀρκούντως κακοήθης καὶ κατάχρεως. Ἀνακρίνουσι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ ταράσσεται. Τὰ ἔχνη τῶν βημάτων εἶνε ἰδικά του, ἡ κλίμαξ δι' ἣς ἐγένετο ἡ ἀνάβησις εὐρίσκεται εἰς τὸν σταυλὸν του, ἡ δὲ σμίλη τῷ ἀνήκει ὡς ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ! Ἴδου αὐτὸς εἰς ἣν θέσιν εὐρέθητε σεῖς, δὲν ἔχει οὕτως;... Συλλαμβάνουσιν αὐτόν, ἡ ἀνάκρισις τελειώνει ταχέως καὶ θὰ παρεπέμπετο ἐνώπιον τοῦ κακούργουδικείου, ὅταν ἐκ τύχης ἀνακαλύπτονται εἰς Παρισίους οἱ ἀληθεῖς ἔνοχοι ἦσαν τρεῖς: ὁ Πατίν, ὅστις ἐργάζετο παρὰ τῷ ἀτυχεῖ σιδηρουργῷ, ὑπέδειξε τὴν κλοπὴν, ὁ Λουβὲν τὴν παρεσκεύασε καὶ ὁ Δακολάρ τὴν ἐξετέλεσε μόνος, ἐνῶ οἱ δύο ἄλλοι παρεφύλασσον... Ἐγὼ συνέλαβα τὸν Πατίν καὶ τὸν Λουβὲν εἰς ἕν χαρτοπαικτεῖον τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐνώσεως εἰς Μικρὸν-Σαρὲν.

«Δὲν εἶνε ἄρα γε δυνατόν οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι νὰ ἐξετέλεσαν τὸ ἐγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ; Ἐβλεπα τὴν μέθοδον τοῦ Λουβὲν καὶ ἀνεγνώριζα ἐν τῇ ἐκτελέσει τὴν χεῖρα τοῦ Δακολάρ... Ἄλλ' ἐν ἀρχῇ τί ἀπέγειναν οἱ ἄθλιοι οὗτοι; ἐζήτησα τὰς δικογραφίας των· ὁ Πατίν, καταδικασθεὶς εἰς δέκα πέντε ἐτῶν καταναγκαστικά ἔργα, δὲν εἶχε συμπληρώσει τὴν

ποινὴν του — ἀνωφελὲς νὰ σκεφθῶμεν δι' αὐτόν — ἀλλ' ὁ Δακολάρ, καταδικασθεὶς εἰς εἴκοσιν ἔτη, ἐδραπέτευσεν ἐκ Καγὲν, ὁ δὲ Λουβὲν, περιωρισμένος εἰς Λάνγρ πρὸ τῆς λήξεως τῆς ποινῆς του, εἶχε δραπέτευσεν πρὸ πολλῶν μηνῶν. Τοιουτοτρόπως οἱ δύο τελευταῖοι οὗτοι ἠδύναντο νὰ συναντηθῶσιν εἰς Παρισίους καὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἐγκλημα ὁμοῦ. Τοῦτο δὲ τόσῳ πιθανότερον ἦτο, ὅσῳ ἡ περιγραφή αὐτῶν ὁμοίαζε πρὸς τὴν τῶν δύο οὐτιδανῶν, οὓς παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πλανσὲτ ὁ μάρτυς Δουράλ. Τοὺς ἀνεζήτησα δραστηρίως.

«Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα προσεῖχον εἰς σὰς· σὰς ἠκολούθουν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρζαντέιλ καὶ μέχρι τοῦ ἐργοστασίου εἰς Πυτώ. Ἐγνώριζα λεπτομερῶς τί ἐκάματε, καὶ τοιουτοτρόπως ἀπέκτησα τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ διαμαρτυρήσεις σας ἦσαν εἰλικρινεῖς καὶ τὸ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διάδημά σας οὐχὶ ὑποκριτικόν.

«Πρὸ ἐνός μηνός, ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εὐρίσκωμαι ἐνώπιον τοῦ Λουβὲν. Χωρὶς νὰ φανῶ ὅτι ἀποδίδω μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην, ἠρέσθη νὰ τὸν ἐρωτήσω τί ἤθελεν εἰς Παρισίους, ἔνθα τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ διαμῆνῃ ἕνεκα τῆς καταδικῆς του. Μοὶ ἐπανελάμβεν ὅτι συνήθως λέγουσιν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι: Εἰς Λάνγρ ἐγνωρίζετο ὡς ἀρχαῖος κατὰδικος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρῆ ἐργασίαν. Ἐλθὼν εἰς Παρισίους — ἔνθα ἀφίκετο τὴν προτεραίαν! — ἤθελε νὰ κερδίσῃ ἐντίμως τὸν ἄρτον του καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀστυνομίαν.

«Ἐδειξα ἐν ἀρχῇ μεγάλην ἀποστροφὴν νὰ τὸν χρησιμοποισῶ· εἶτα κτηνασθῆν βεβημηδόν, ἐκφράζων τὴν λύπην μου ὅτι δὲν εἶχα πρόχειρον εὐφυᾶ ἄνθρωπον διὰ τινὰ ὑπόθεσιν.

«— Εἶνε δίκη μου δουλειά! ἀνέκρακεν ὁ Λουβὲν, διατάξέ με καὶ θὰ μείνης εὐχαριστημένος.»

— Τῷ παρουσίασα ἔτι δυσκολίας τινάς· τέλος, ἀφοῦ μοὶ ὠρίσθη ὅτι θὰ ἐργασθῆ ἐντίμως καὶ δὲν θὰ παρεκτραπῆ, τὸν ἀπέλυσα.

— Ἄν δὲν ἐπκνήρχετο; εἶπεν ὁ Λουβὲν.

— Δὲν τὸ ἐφοβούμην. Δι' αὐτόν ἦτο πραγματικὴ εὐτυχία καὶ δὲν θὰ τὴν ἄφινε. Σκεφθῆτε καὶ σεῖς! νὰ εἶνε συγχρόνως σκύλος καὶ λύκος, νὰ κάμνῃ ἀναφορὰς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ν' ἀπαλλαγῆ συντρόφων, οἵτινες δὲν τῷ ἀρέσκουσι καὶ τοὺς ὁποίους θέλει νὰ ἐκδικηθῆ καὶ ἐν ταῦτῳ νὰ ἐξακολουθῆ κλέπτων μετὰ πλείονος αὐθαδείας καὶ ἀσφαλείας.

«Διὰ τοῦτο ὁ Λουβὲν ὑπῆρξεν ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν τῷ ὤρισκα. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἐργασθῆ εὐσυνειδήτως τῷ ἀνέθηκα νέαν ἐντολήν. Ἐνδιαφερόμην ὁμῶς πολὺ νὰ γνωρίζω τὰς ἐνεργείας του, διὰ τοῦτο ἐπεφόρτισα δύο ἐκ τῶν κλητῶν μου νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς.

«Οὐδ' ἄπαξ συνελήφθη ἔχων σχέσεις μετὰ τοῦ Δακολάρ, εἴτε διότι ἀπέφυγον

νὰ συναντηθῶσιν, εἴτε διότι ὁ Δακολάρ ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων. Ἄλλὰ μοὶ ἀπεκάλυψαν σημαντικὸν γεγονός: Ὁ Λουβὲν ἔβλεπε συχνὰ τὸν ἀρχαῖον ὑπρέτην σου Φραγκίσκον Οὐσδάλ. Ἐντεῦθεν νέαι ἐρευναί, αἵτινες ἀπέληξαν, ὡς πρὸ ὀλίγου σας εἶπον, ὅτι δηλαδὴ οἱ δύο οὗτοι προκομῆνοι ἐγνωρίζοντο ὅτε ἐτελέσθη τὸ ἐγκλημα.

— Καλῶς! εἶπεν ὁ Λουβὲν· ἀλλὰ τὸν Φραγκίσκον δὲν δύναται τις νὰ τὸν ὑποπτευθῆ ὡς συνένοχον, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦλάχιστον.

— Τί σημαίνει! Εἶνε ἤδη ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Λουβὲν καὶ αὐτὸς ἐβλέποντο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐπινον μαζὺ εἰς τοῦ Λανοᾶ καὶ ὁ Φραγκίσκος θὰ ἔδωκεν εἰς τὸν Λουβὲν ἢ τὸν ἄφισε νὰ τὰ λάβῃ, ὅπως θέλετε, τὰ ἀντικείμενα, τὰ προωρισμένα νὰ σας ἐνοχοποιήσωσι. Αὐτὸ οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ, δι' ἐμὲ δὲ εἶνε ἀρετόν. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐκτέλεσιν, διαφέρει τὸ πρᾶγμα, θὰ εὐρῶ δὲ μετ' ὀλίγον τὸν κακούργον... Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο.

«Ὁ Λουβὲν, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ἐσύχναζε πολὺ εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐνώσεως, ἔνθα ὁ Φραγκίσκος τελευταίως ἦτο ὑπρέτης. Ἐκεῖ λοιπὸν συνητῶντο ἡδῆ· ἐπειδὴ δὲ οὐδ' ὁ μὲν οὐδ' ὁ δὲ εἶχον ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖται, ἔπρεπε νὰ ζῶσι διὰ τῆς κλοπῆς — ὁ Λουβὲν συνεβούλευε καὶ διηύθυνεν, ὁ ἄλλος ἐξετέλει.

«Ἐκτοτε διακαῶς ἐπεθύμουν νὰ τοὺς συλλαβῶ ὁμοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Χάρης εἰς τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ ὁποῖον ὁ Λουβὲν θὰ μετεχειρίζετο, εὐκόλως θὰ τοὺς ἠνάγκαζον νὰ ἐνοχοποιήσωσιν ὁ μὲν τὸν δέ, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἐμάνθανα τὰ κατὰ τὸ ἐγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπέτυχα πρὸ τριῶν ἡμερῶν· συνέλαβα τὸν Λουβὲν καὶ τὸν Φραγκίσκον, καθ' ἣν στιγμὴν ἔκλεπτον, περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μικρὰν τινα κατοικίαν εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν-Ζιλ εἰς Μαραί. Συνέλαβον μόνον τὸν Λουβὲν· ὁ ἄλλος μοὶ διέφυγε. Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπετε τὸν Λουβὲν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο θαυμαστικός. «Τὰ εἶχα καταφέρει λαμπρά, ἔλεγεν... Ὁ Φραγκίσκος βέβαια θὰ ἐπιάνετο... διατί νὰ ἐπεμβῆτε... Τί ἀτυχία!»

«Καὶ παρεπονείτο καὶ ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Ἐφάνην ὅτι τὸν ἐπίστευσα, πρὸ δύο δὲ ἡμερῶν ἐπαναλαμβάνει τὰ αὐτὰ εἰς τὸν ἀνακριτὴν. Τὸ περιέργον θὰ εἶνε ὅταν θὰ τὸν φέρω μίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰς ἡμέρας εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ.»

— Ἄλλὰ μοὶ εἶπατε ὅτι ὁ Φραγκίσκος διέφυγε.

— Δὲν ἐφυγεν ὁμῶς ἐκ Παρισίων, ἔχω δὲ τοιαύτας περὶ αὐτοῦ ἐνδείξεις, ὥστε θὰ τὸν συλλάβω ὅταν θελήσω.

Ἐνῶ συνωμίλουν, ἡ ἀμαξοστοιχία ἀφίκετο εἰς τὸν σταθμόν. Μετ' ὀλίγον ἀνῆρχοντο ἐν ἀμάξῃ καὶ διηθύνοντο εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

B'

Τὸν Μοῦλ ἀνέμενε ἐν τῇ αὐτῇ τῆς διευθύνσεως εἰς κλητῆρ, ὃν μετεχειρίζετο διὰ τὴν ὑπόθεσιν Δαλισιέ.

— Λοιπὸν! Τι νεώτερα; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ κλητῆρ ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ παρῶρα τοῦ Λαυρεντίου.

— Εἰμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς, εἶπεν ὁ Μοῦλ. ὁ κύριος Δαλισιέ δὲν μᾶς ἐμποδίζει. Αἱ πληροφορίες αὐταὶ τὸν ἐνδιαφέρουσιν, εἶνε μάλιστα ἀναπόφευκτον νὰ τὰς γνωρίζῃ.

Ὁ κλητῆρ ἤρξατο τῆς ἀναφορᾶς του. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν σχέσεων τοῦ Λουβέν καὶ τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ, ἃν ἐξηκολούθησαν μετὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Ἡ ἀναφορὰ ἐπὶ τούτου ἦν ἀρνητικὴ.

— Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ὀρμῶ, εἰς τὴν *Suivent l'air*, εἶπεν ὁ κλητῆρ, οὐδὲν ἔχνος τοῦ Λουβέν. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Φραγκίσκος Οὐσδάλ μετέβαινε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ τῆς ἐρωμένης του Λουίζης Μερσιέ εἰς τὰ δύο αὐτὰ καταστήματα. Ἡ κόρη αὕτη, ἥτις πρὸ ἐνὸς μηνὸς κρατεῖται εἰς Ἁγιὸν Λάζαρον, ἐξήτασθη καὶ εἶπε ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἐκδρομῶν ἐκεῖνων εἶδε τὸν ἐρχστὴν τῆς συνομιλοῦντα μεθ' οἰουδήποτε.

— Καὶ ἐκ τοῦ Ρουσιγιέ; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Ἄ! ἐκεῖ διαφέρει τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ κλητῆρ. Ἐξήτασα τὴν κυρίαν Ρουσιγιέ, ἣ ὅποια κατ' ἀρχὰς ἐπήνεσε πολὺ τὴν Μαριέτταν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν ὠνόμασεν ἀχάριστον, διότι ἔχει πλέον ἀπὸ τρεῖς μῆνας νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Δύο μῆνας πρὸ τοῦ φόνου τῆς κυρίας Δαλισιέ, κάποιος μικροεισοδηματίας, πεντηκοντούτης περίπου, ὀνομαζόμενος κύριος Κροασιλιά, ἐπήγαγε καθ' ἡμέραν τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔμενε πολλὰς ὥρας εἰς τὸ κατάστημα. Ἦτο πάντοτε μόνος.

— Τὰ χαρακτηριστικά του; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Ὅμοιάζουσι μὲ ἐκεῖνα τοῦ Λουβέν, εἶπεν ὁ κλητῆρ. Ἐχώλαινε καὶ αὐτὸς ὀλίγον ὡς ὁ Λουβέν...

— Αὐτὸς εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ. Στοιχηματιζῶ ὅτι μετὰ τὸν φόνον τῆς κυρίας Δαλισιέ δὲν τὸν ἐπανείδον.

— Οὐδὲ μίαν φοράν, πρὸς μεγάλην θλίψιν τῆς κυρίας Ρουσιγιέ, ἣ ὅποια τὸν ἐθεώρει πελάτην ἀγαπητὸν καὶ καλοπληρωτὴν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ. Καὶ τί ἔκαμεν εἰς τὸ κατάστημα Ρουσιγιέ;

— Προσποιεῖτο τὸν ἄεργον οἰκοκύριον, ὅστις γνωρίζετο νὰ σκοτῶνῃ τὸν καιρὸν. ἐκάθητο πλησίον τοῦ γραφείου καὶ ἔκαμεν τὸν εὐγενῆ καὶ γενναῖον εἰς τὴν κυρίαν Ρουσιγιέ. ἀλλ' οὐδέποτε ἦτο προθυμότερος ὅσῳ ὅταν ἦτο ἐκεῖ ἡ Μαριέττα. Ὡμίλει εἰς τὰς γυναῖκας αὐτὰς περὶ τῶν ὑποθέσεων του. ἔλεγεν ὅτι ἦτο χῆρος, χωρὶς τέκνα, καὶ ὅτι πλὴν ἐστε-

νοχωρεῖτο ὅτι εἶχεν εἰσόδημα τεσσάρων χιλιάδων λιβρῶν καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς ἀνεψιούς, τοὺς ὁποίους μόνος ἐγνώριζε. ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν εὑρίσκε γυναῖκα μεσήλικα καὶ ἐντιμὸν νὰ τὴν νυμφευθῇ. δὲν θὰ ἐξήταζεν οὐδὲ καλλονὴν, οὐδὲ μάθησιν, οὐδὲ καλοὺς τρόπους. ὅτι πρὸ πάντων ἤθελε, ἦτο καλὴ καρδιά. . . Καὶ ταῦτα λέγων παρετήρει τὴν Μαριέτταν, ἣ ὅποια ἐκοκίνιζεν ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ δὲν ὠνειρεῖτο ἄλλο, εἰμὴ νὰ νυμφευθῇ τὸν Κροασιλιά. Πολλάκις συνεζήτησε περὶ τούτου μετὰ τῆς κυρίας Ρουσιγιέ. Ἄλλως τε, ἡ κυρία Ρουσιγιέ φρονεῖ, ὅτι δὲν εἶνε ἀδύνατον ἡ Μαριέττα καὶ αὐτὸς νὰ εἶχαν συνεντεύξεις—ἐντίμους ἐννοεῖται— ἐκτὸς τοῦ καταστήματος.

— Αὐτὰ ἀρκοῦσιν, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Βλέπετε πῶς τὸ πρᾶγμα σαφηνίζεται, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον.

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ὑποκώφως.

Ὁ Μοῦλ ἔδωκεν εἰς τὸν κλητῆρα διαταγὰς τινὰς σχετικὰς πρὸς τὴν Μαριέτταν.

— Πρέπει, εἶπε, νὰ τὴν ζητήσῃς χωρὶς βραδύτητα. δὲν θὰ εἶνε δύσκολον νὰ τὴν εὑρῃς. Θὰ ἐξετάσῃς τί ἀπέγεινε ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Θὰ τὴν ἀκολουθῇς καὶ θὰ τὴν προσέχῃς, χωρὶς οὐδὲν αὐτὴ νὰ ἐννοήσῃ.

Ὁ κλητῆρ ἀπῆλθεν. Ὁ Μοῦλ εἰσήγαγε τὸν Λαυρέντιον εἰς μικρὰν τινα αἴθουσαν, ἐν ἣ καθεστῆς πρὸ τραπέζης ἔγραφε ταχέως τὴν ἔκθεσίν του ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς προηγουμένης νυκτός. Ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκαίρη ἡ παρέμβασις καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ Λαυρεντίου πολὺ ἐπηρεάζοντο.

Ἠγέρθη εἴτα καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον:

— Περιμεῖνάτέ με ἔδῳ μετὰ εἴκοσι λεπτά ἐπανέρχομαι καὶ θὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ ἐπιφορτισμένου τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις, ὅστις πρὸ ἐξ μηνῶν ἐδέχθη τὸν Λαυρέντιον δι' ἀρνήσεως.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου συνωμίλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μετὰ τοῦ ἀρχηγῶ τῆς ἀσφαλείας.

— Καλῶς! ἐσκέφθη ὁ Μοῦλ, θὰ ἐπιτύχω.

Παρουσίασε τὴν ἔκθεσίν του. Ὁ Τορὲν εἶχεν ἤδη κάμει τὴν ἰδικήν του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας συνεχάρησαν τὸν Μοῦλ διὰ τὴν διαγωγὴν του καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.

— Ἀρκοῦσιν αἱ κολακεῖαι, εἶπεν ὁ Μοῦλ, δὲν τὰς ἀξίζω. Ἐλαβα τόσον καλὰ τὰ μέτρα μου, ὥστε ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ νέου αὐτοῦ, θὰ ἔμενα εἰς τὸν τόπον ὁ δὲ Δερού θὰ ἔφευγεν ἀκόμη.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, πῶς αὐτὸς ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ εὑρίσκετο ἐκεῖ; . . . Τί ἐζήτηται;

Ὁ Μοῦλ διηγήθη ἐν ὀλίγοις τὰ τῆς προτεραιᾶς συμβάντα μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Λαυρεντίου.

— Ἀκόμη ἡ ἰδέα νὰ προσληφθῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν! εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου. κατήντησε λοιπὸν μανία;

— Ναί, εἶπεν ὁ Μοῦλ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ αἰτησις εἶνε δικαιοσύνη καὶ εὐλογος, θὰ ὑποστηρίξω πάλιν αὐτήν, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε.

— Πιστεύετε ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν ἀθωότητά του;

— Ναί, κύριε! εἶνε ἀθῶος διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς του, ὅσον σεις καὶ ἐγώ.

— Ποῖος λοιπὸν εἶνε ὁ φονεὺς; Τὸν γνωρίζετε;

— Γνωρίζω ἕνα. ἤδη πρόκειται ν' ἀνακαλύψωμεν τὸν ἄλλον.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐζήτησαν ἐξηγήσεις, ἀλλ' ὁ Μοῦλ τοὺς παρεκάλεσε νὰ μὴ ἐπιμείνωσιν.

— Δὲν ἔχω ἔτι εἰμὴ ἐνδείξεις, εἶπεν, ἀλλὰ τόσον ἀκριβεῖς, τόσον ἰσχυράς, ὥστε μετέβαλα πεποιθήσιν. ἀρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἐπιβεβαιώσω καὶ νὰ συμπληρώσω αὐτὰς. . . Τοῦτο μὲ ἱκανοποιεῖ, προσέθηκε, διότι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ διέπραξα μέγα λάθος. Ζητῶ τὴν εὐνοίαν νὰ τὸ ἐπανορθώσω μόνος.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Καὶ ζητεῖτε σπουδαίως νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν νέον αὐτὸν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

— Ναί! τὸ ζητεῖ ὡς χάριν καὶ θὰ ἦτο σκληρόν, μεθ' ὅσα ὑπέφερον, ἕνεκα ὄλων ἡμῶν, νὰ ἀρνηθῶμεν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, οὐδεὶς κλητῆρ δύναται νὰ εἶνε χρησιμώτερος αὐτοῦ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔκαμε κίνησιν δυσπιστίας.

— Ὅχι, οὐδεὶς! ἐπέμεινε ὁ Μοῦλ. Ἐχει ζῆλον καὶ δραστηριότητα, φοβοῦμαι μόνον ὅτι ἔχει πάρα πολὺ. Εἶνε εὐφυῆς, τολμηρὸς, ρωμαλέος. . . Τὸν εἶδα εἰς τὸ ἔργον! Ἀλλ' εὐρετέ μοι ἕνα κλητῆρα, ὅστις θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ κατακοπῇ τὸ πρόσωπόν του ὡς τὸ ἰδικόν του τὴν νύκτα αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Δερού. . . Σημειώσατε ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δίκης του ἀφῆκε τὸ γένειόν του νὰ μεγαλώσῃ, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζεται. Ἄλλως τε ἐκεῖνοι, ὅτινες ἐξετέλεσαν τὸ ἔγκλημα τόσῳ ὀλίγον τὸν εἶδον. . .

— Ἐμπρός! εἶπε μειδιῶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, βλέπω τί θέλετε ὅπως πάντοτε πλήρη ἐλευθερίαν.

— Μετενοήσατε ποτέ ὅτι μοι τὴν ἐδώκατε;

— Ὅχι, ποτέ. Διὰ τοῦτο δὲν σὰς τὴν ἀρνοῦμαι σήμερον.

Ὁ Μοῦλ νύχαριστήσεν.

— Ἐστὲ ἡσυχοί, εἶπεν εἰς τοὺς δύο ἄνδρας, μετ' ὀλίγον θὰ διαφωτίσω τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, καὶ ὄχι ἀντιστρόφως αὐτὴν τὴν φοράν.

Προσέκλινε καὶ ἐξεληθὼν ἔσπευσε νὰ εὐρῇ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ ἀφῆκεν αὐτόν.

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Δ'

Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ αἰδεσίμου Ἰουλίου Γκράβ.

Ἀπόσπασμα πρῶτον.

.... Ἴδου ἤδη εἰς μὴν ἀφ' ἧς ἐνυμφεύθημεν!

Ἐν μόνον πράγμα ἔχω νὰ εἶπω. Εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμην νὰ ὑποστῶ φαιδρῶς καὶ ἀφόβως πάντα ὅσα ἔχω ὑποστῆ μέχρι τοῦ γάμου μου, ὅπως ζήσω ἕνα ἔτι μῆνα ὡς αὐτόν.

Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχον γνωρίσει τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ καὶ τι πλέον κατῴρθωσα ἔπεισα τὴν Μέρσην ὅτι τοῦτο εἶνε ἔργον τῆς.

Διέλυσα τὰ ζοφερὰ προαισθητά τῆς, εἶνε εὐχαρίστως διατεθειμένη νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν καὶ ὁμολογεῖ ὅτι δύναται νὰ πληρώσῃ εὐτυχίας τὴν ζωὴν μου.

Ἄυριον ἐπιστρέφωμεν εἰς Λονδίνον.

Ἡ Μέρση λυπεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἥμερον καὶ μεμονωμένον ἐνδιαιτήμα ἐν τῷ παραλίῳ τούτῳ... Φοβεῖται τὴν μεταβολήν.

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀνησυχῶ ποσῶς.

Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει ποῦ δύνατον νὰ ὑπάγω, ἀρκεῖ ἡ σύζυγός μου νὰ εἶνε μετ' ἐμοῦ.

* *

Ἀπόσπασμα δευτέρον.

Τὸ πρῶτον νέφος ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός μας.

Εἰσελθὼν ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς τὴν εὐρον κλαίουσαν.

Μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐπέτυχον νὰ τὴν καταπέσω νὰ μοι εἶπῃ τί εἶχε συμβῆ.

Πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ὄλαι αἱ δυστυχίαι δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς γλώσσης τρελλῆς γυναικός.

Ἡ οἰκοδέσποινά μου εἶνε ἡ αἰτία ὄλων τούτων.

Οὐδὲν ἀποφασίσαντες ἔτι περὶ τῶν διὰ τὸ μέλλον σχεδίων μας, ἐπανήλθομεν, δυστυχῶς, εἰς τὸ οἶκμα, ὅπερ κατεῖχον ἐν Λονδίῳ ὅταν ἤμην ἄγαμος.

Μοὶ ἀνήκει ἐπὶ ἑξ μῆνας ἔτι, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Μέρση δὲν ἠθέλησε νὰ γίνῃ ἄσωτος δαπάνη πρὸς διαμονὴν μας εἰς ξενοδοχεῖον.

Τὴν πρῶταν ταύτην, κατὰ τὸ πρόγευμα, ἐξέφραζον τὴν ἀμετρον χαρὰν μου ἐνώπιον τῆς συζύγου μου ὅτι ἐν τῇ γραμματοθήκῃ ἐπὶ τῆς θύρας μου εὐρον πολὺ ὀλιγώτερα γράμματα καὶ ἐπισκεπτήρια ριφθέντα ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἐξέλθω.

Ἡ προσφιλὴς μου Μέρση ὀδυνηρῶς αἰσθανομένη πᾶσαν μεταβολήν, ἦτις ἐπῆρξετο εἰς τὰς σχέσεις μου μετὰ τοῦ μικροῦ κόσμου, ὅστις μὲ περιβάλλει, καὶ πάντοτε φοβούμενη μὴ ἡ μεταβολὴ αὕτη συνδέεται πρὸς τὸν γάμον μου, ἠρώτησε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου τὴν οἰκοδέσποιναν περὶ τῆς παρατηρηθείσης ἐλαττώσεως τῶν πρὸς με ἐπισκέψεων καὶ τῶν ἀναταποκρίσεών μου.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἐξελέξατο λοιπὸν τὴν ὥραιαν ταύτην εὐκαιρίαν, ὅπως φλυαρήσῃ περὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ὑποθέσεών μου.

Ἡ ὄξεια ἀντιληπτικότης τῆς Μέρσης εὐκόλως ἐξήγαγε τὸ ἐκ τῆς φλυαρίας ταύτης συμπέρασμα.

Ὅτι ὁ γάμος μου ἐβίασέ τινας ἠθικοὺς οἰκογενειάρχας νὰ διακόψωσι πᾶσαν μετ' ἐμοῦ κοινωνικὴν σχέσιν.

Τὰ γεγονότα, δυστυχῶς, ὠμίλου ἀφ' ἑαυτῶν.

Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ἐρχονται εἰς ἐπίσκεψίν μου καὶ νὰ μὲ καλῶσιν... ἢ οἵτινες ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μ' εὕρισκον ἀπόντα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην μοὶ ἔγραφον... ἐφέτος ἀπέσχον ἐπιμελῶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβωσιν ἔτι ἐπραττων ἄλλοτε.

Εἶνε γενικὴ καὶ ὀμόθυμος ἐκδήλωσις.

Θὰ ἦτο ματαίᾳ ἀπώλεια χρόνου... καὶ ἀφ' ἐτέρου ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν σύζυγόν μου... τὸ νὰ ἐπειρώμην καὶ μόνον νὰ παραστήσω ἄλλως τὰ ἀφ' ἑαυτῶν λαλοῦντα γεγονότα καὶ νὰ πολεμήσω τὸ συμπέρασμα τῆς Μέρσης.

Κατῴρθωσα μόνον νὰ τὴν πείσω ὅτι ἐξ ὄλων τούτων οὐδεμίαν στενοχωρίαν ἢ λύπην ἠσθάνομην.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἠδυνήθην μέχρι σημείου τινός νὰ ἐπιτύχω ὅπως καθησυχᾶσω τὴν λατρευτὴν μου σύζυγον.

Ἀλλὰ τὸ κτύπημα εἶχε πλέον κατενεχθῆ καὶ ἐγένετο ζωηρῶς αἰσθητόν.

Δὲν πρέπει νὰ παραμορφώωμεν τὰ πράγματα. Πρέπει ν' ἀντιταχθῶ ἀποφασιστικῶς κατὰ τοῦ κινδύνου.

Ὅσον ἀσήμαντον καὶ ἂν εἶνε κατ' οὐσίαν τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, μ' ἐβίασεν ὅμως νὰ λάβω ἀμετάκλητον ἀπόφασιν.

Κανονίζων τὸν μέλλοντα βίον μου εἶμαι ἤδη ἀποφασισμένος νὰ ἐνεργήσω κατὰ τὰς ἰδίας μου πεποιθήσεις... μᾶλλον ἢ ν' ἀκούσω ποτὲ τὴν γνώμην φίλων, ὅποιοι μοὶ ἀπομένουσιν.

Τὸ πλεῖστον ὀφείλω εἰς τὸν ἀμβωνα τὴν ἐπιτυχίαν μου εἰς τὸν δημόσιον βίον.

Εἶμαι ἐκεῖνο ὅπερ λέγουσι: λαϊκὸς ἱεροκῆρυξ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐνδομύχως μου ἠσθάνομην ὑπερηφάνειάν τινά περὶ τῆς ἀξίας μου οὔτε ἐξαιρετικὴν τινά ἐκτίμησιν πρὸς τὰ μέσα δι' ὧν τὴν ἀπέκτησα.

Κατὰ πρῶτον λόγον τρέφω ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς εὐγλωττίας ἐν τῇ σειρᾷ τῶν διαγνοητικῶν χαρισμάτων.

Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην τέχνην ἐπιτυχᾶνται τόσοι εὐχερῶς οἱ ὄροι τῆς ἐπιτυχίας· δὲν ὑπάρχει τι ἄλλο ἐν τῇ πράξει

ἢ τὸ νὰ ἐκλαμβάνηται ἐνίοτε ἡ ἐπιφάνεια ὡς βάθος.

Καὶ πόση εὐγλωττία δὲν παράγει ἐνίοτε πενιχρότατα ἀποτελέσματα.

Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν ἰδὴν μου περίπτωσιν.

Ποσάκις ἐν παραδείγματι δὲν ἐβροντοφώνησα ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς κατὰ τῶν παρεκτροπῶν τῶν γυναικῶν... κατὰ τῶν ψευδῶν αὐτῶν κομῶν, κατὰ τῶν ναυτιῶν αὐτῶν ψιμυθίων καὶ τῶν καταπτυστοτέρων αὐτῶν καλλωπίσεων!

Ποσάκις, διὰ νὰ λάβω ἕτερον παράδειγμα, δὲν ἐκαυτηρίασα τὸ ὑλικὸν καὶ κερδοσκοπικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, τὰς συνήθεις διαφθοράς, καὶ τοὺς δόλους τοῦ ἐμπορίου ὄλων τῶν κλάσεων!

Τί καλὸν κατῴρθωσα;

Ἐτερψα μόνον ἐκείνους, οὓς προετιθέμην νὰ ἐλέγξω. Καὶ εἶπον οὗτοι: «Ὁποῖος τερπνὸς λόγος!...» «Εὐγλωττότερος ἢ ἄλλοτε!...» «Καλὴ δὲν ἤξεύρετε ἀποστρέφομαι καθ' ἕξιν τὴν ἀπ' ἀμβωνός διδαχὴν εἰς τὰς ἄλλας ἐκκλησίας... καὶ πάντοτε κατὰ προτίμησιν καὶ ἀνυπομῶνως καρδοκῶ νὰ ὀμιλήσῃ ὁ ἱεροκῆρυξ οὗτος...»

Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπιτυχᾶν τὴν κυριακὴν.

Τὴν δὲ δευτέραν, αἱ μὲν γυναῖκες συσσωρεύονται εἰς τὰ ἐμπορικὰ τῶν νεωτερισμῶν καταστήματα, ὅπως δαπανήσωσι πολὺ περισσότερον χρῆμα ἢ ἄλλοτε... οἱ ἄνδρες μεταβαίνουσιν εἰς τὰς ἐργασίας των, ὅπως κερδήσωσι πλεονέτερον χρῆμα παρά ποτε... ἐνῶ ὁ παντοπώλης ἀκροατῆς μου, ὅστις μὲ τὸ κωμικόν-τοῦ ἐνδυμα ἠγνοεῖ πῶς ν' ἐξυμνήσῃ, προσπαθεῖ πῶς νὰ νοθεύσῃ τὴν ζάκχαριν, ἣν πωλεῖ εἰς τὸν εὐνοοῦμενον ἱεροκῆρυκά του!

Κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη παρετήρουν πολλάκις τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα, ἅτινα ἤδη ἀνέφερον καὶ τὰ ὅποια ἤδη μὲ κάμουν νὰ μὴ ἐξακολουθήσω τὸ στάδιόν μου.

Ὅταν παρητήθην τῆς ἐνορίας μου ἦσαν μετὰ πικρίας νωπὰ εἰς τὴν μνήμην μου, καὶ τότε δὲ μὲ ταράττων πολὺ πλέον ἢ τότε.

Ἀπεγοητεύθην ἐκ τῶν ὡς ἱεροκῆρυκος ἐπιτυχίων μου τούτων, τῶν τόσῳ εὐάνων.

Ἀπεγοητεύθην ἐκ τῆς κοινωνίας ὅπως τὴν βλέπω συγκροτουμένην ἢ ἀναμειγμένην κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν.

Τοῦναντίον δὲ ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι σεβασμὸν τινά πρὸς ἐμὲ καὶ ἐνεθαρρύνθην καὶ ἠλπισα ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἔργον μου, ὅταν εὕρισκόμην μετὰ τῶν ἀθλίων ἐκείνων ὑπάρξεων, παρ' οἷς ἔζησα εἰς τὸ προάστειον.

Ἀλλὰ δὲν δύναμαι... δὲν ὀφείλω νὰ ἐπιστρέψω μετὰ τῶν αὐτῶν. Ἦδη δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα σὺν τῇ ὑγείᾳ μου νὰ διακυβεύω καὶ τὴν ζωὴν μου.

Πρέπει ἢ νὰ ἐπαναρχίσω αὐθις τὸ ἔργον τοῦ ἱεροκῆρυκος ἢ ν' ἀπέλθω ἐξ Ἀγγλίας.

Ἐν τῷ μέσῳ ἀρχηγόνου λαοῦ... μακρᾶν

τῶν πόλεων... εἰς τὴν μεμακρυσμένην καὶ γόνιμον γῆν τῆς Ἀνατολῆς... εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἡπειρον... ἐκεῖ θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω εὐτυχῆς μετὰ τῆς συζύγου μου καὶ νὰ κατορθώσω τι καλὸν ὑπὲρ τῶν ὁμοίων μου, βέβαιος ὅτι θὰ πορίζωμαι τὴν ἀγαθὰ εἰς τὰς ἀνάγκας ἡμῶν, ἐκτός τοῦ μικροῦ εἰσοδήματος, ὅπερ σχεδὸν μοὶ εἶνε ἀνωφελὲς ἐνταῦθα.

Ἐν τῷ βίῳ, δὲ οὕτω προδιαγράφω ἐμαυτῷ, διαβλέπω τὸν ἔρωτα, τὴν γαλήνην, τὴν ὑγείαν, τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ἀσχολίας ἀληθοῦς χριστιανοῦ.

Ὅποτον δὲ μέλλον με ἀναμένει ἐὰν πικραδελθῶ τὴν γνώμην τῶν φίλων μου καὶ μείνω ἐνταῦθα;

Ἔργασια, ἐξ ἧς ἀπηύδησα καὶ ἀπεγοητεύθην, διότι πρὸ πολλοῦ ἔπαυσα νὰ τὴν σέβομαι.

Κακεντρέχειαι κατὰ τῆς συζύγου μου, αἵτινες θὰ τὴν σπαράττωσι καὶ θὰ τὴν ἐξευτελιζώσιν.

Ἐὰν δὲν εἶχον νὰ σκεφθῶ ἢ μόνον περὶ ἐμοῦ ἤθελον περιφρονῆσαι καὶ τὰς χειρίστας ἐπινοήσεις τῶν κακεντρεχῶν.

Ἄλλ' ὀφείλω νὰ σκεφθῶ καὶ τὴν Μέρσην μου... Τὴν Μέρσην, ἣν ἀγαπῶ πλέον τῆς ζωῆς μου.

Αἱ γυναῖκες, ἀσθενῆ πλάσματα... δὲν ζῶσιν ἢ ἐκ τῆς περὶ αὐτῶν δοξασίας τῶν ἄλλων.

Ἐδέχθην ἤδη μίαν προειδοποίησιν καὶ γνωρίζω τί μέλλει νὰ ὑποφέρῃ ἢ συζυγός μου ἐκ τῶν «φίλων μου»... Ὁ Θεὸς ἄς μοὶ συγχωρήσῃ ὅτι τόσον ἀτόπως μετεχειρίσθην τὴν λέξιν ταύτην.

Θὰ τὴν ἀφήσω λοιπὸν ἐκτεθειμένην ἀστόργως εἰς νέας τοιαύτας θανασίμους πικρίας; Καὶ τοῦτο ἐκ πόθου ὅπως ἐπαναρχίσω ἐκ νέου στάδιον, τοῦ ὁποίου πρὸ ἱκανοῦ χρόνου δὲν ἐκτιμῶ τὴν ἀνταμοιβήν;

Ὅχι.
Ἄμφότεροι θὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς... ἐλεύθεροι...!

Ὁ Θεὸς εἶνε πολυεὐσπλαγχνος, ἢ φύσις εἶνε τρυφερὰ, ὁ ἔρωσ εἶνε εἰλικρινῆς εἰς τὸν Νέον Κόσμον ἐπίσης ὅπως καὶ εἰς τὸν Παλαιόν.

Λοιπὸν! Θὰ ζήσωμεν εἰς τὸν Νέον Κόσμον.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἐν ἔτει 1856, ἡ ὁδὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον συχναζομένων ὁδῶν τῆς Παλαιᾶς Μασσαλίας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν αἱ κυβερνητικαὶ ἀναστατώσεις δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνατάμει τὴν πόλιν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ νομάρχου δὲ Μπωά. Ἡ τέως αὐτοκρατορικὴ ὁδός, νῦν δὲ τῆς Δημοκρατίας, δὲν εἶχεν ἔτι

διχάσει τὴν πόλιν· τότε ὑπῆρχεν ἡ παλαιὰ Μασσαλία, ἣτις τὴν σήμερον δὲν ζῆ πλέον.

Ἐἶχε πολλὴν ζωηρότητα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ ὁδὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καὶ ὀλίγοι τῶν διαβατῶν τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐλησμόνουσαν νὰ ρίψουν βλέμμα ἐντὸς ἐμπορικῶν καταστάσεων, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Τὸ ἐμπορικὸν τοῦτο κατάστημα δὲν εἶχε τι ἔκτακτον ἐλκῶν τὴν προσοχὴν· ἦτο ἀπλοῦν ρωποπωλεῖον, πολλοὺς ὅμως ἔχον τοὺς θαμῶνας. Ὅ,τι τις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἦτο νεανίς, ἐκτάκτου καλλονῆς, ἡ Ὠραία Μαριών, ἡ Ὠραία ρωποπῶλις, ὅπως τὴν ἀπεκάλουν ἀδιακρίτως ἐν τῇ συνοικίᾳ.

Ἡ Μαριών ἦτο θυγάτηρ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἐμπορικῶν ἐκείνου καταστήματος. Ἦγε τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ ἡ ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστος καλλονὴ τῆς ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἐπισύρῃ τὰ βλέμματα ὅλων τῶν διαβατῶν. Πολλοὶ εὗρισκον πρόφασιν ὅπως διέλθωσι διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ ρίψωσιν ἐν βλέμμα ἐντὸς τοῦ καταστήματος τοῦ πατρὸς τῆς νεανίδος. Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς πρὸς τὸ κάλλος τῆς περιποιήσεις, ἡ Ὠραία Μαριών ἔμενε ψυχρὰ εἰς τὰ βλέμματα, τὰ μειδιάματα καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας συχνότατα ἐλάμβανεν ὑπὸ ἐρωτολήπτων, οὐς κατέθελλε καὶ ἐμάγευεν ἢ χάρις καὶ ἡ Ὠραϊότης αὐτῆς. Ἡ ὑπόληψις τῆς κόρης ἦτο ὑπεράνω πάσης ὑποψίας, ἡ δὲ ζηλοτυπία τῶν γειτόνων οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἐκφέρῃ κακολογίαν κατὰ τῆς φρονήσεώς τῆς.

Ἡ Μαριών, πάντοτε ἐντὸς τοῦ καταστήματος εὗρισκομένη, ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ συνήθη οἰκειακὰ ἔργα, ἐβοήθει τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ ἐφαίνετο ἀγνοοῦσα τὴν πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς λατρείαν.

Μεταξὺ τῶν μᾶλλον συχναζόντων ἀπέναντι τοῦ ἐμπορικῶν καταστήματος τοῦ κυρίου Μαριών, οἱ γείτονες παρετήρησαν νέηλυν τινα φαινόμενον ξένον τοῦ τόπου. Μετὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἀνεκάλυψαν καὶ ἄλλο τι ἔτι. Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἡ Ὠραία νεανίς, ἣτις μέχρι τοῦδε ἦτο ἀφανῆς ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἤρχισε νὰ φαίνεται, εἰ καὶ ἐπ' ὀλίγον, εἰς τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ. Καὶ ἄλλο προσέτι παρετήρησαν. Ἡ κόρη ἴστατο ἐνίοτε εἰς τὴν θύραν, τοῦτο δὲ συνέβαιεν ὁσάκις ὁ νέος διήρχετο ἐκεῖθεν τυχαίως.

Ἄλλ' ἡμέραν τινα, ἐπὶ τέλους, τὸ πρᾶγμα ἐπροχώρησε πολὺ· ὁ νέος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα, ἀντήλλαξε μείδιαμα μετὰ τῆς Ὠραίας Μαριών καὶ συνωμίλησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετ' αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ ἀπουσίαζε κατὰ τύχην. Ἐφώναζαν τότε αἱ κακολόγοι μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ ὁ πατὴρ ἔμαθε τὰ πάντα.

Ἡ Μαριών εἶχεν ἀπολέσει τὴν μητέρα τῆς καὶ οὐδένα ἄλλον φίλον εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τὸν πατέρα τῆς, ὅστις τὴν ἐλάτρευεν. Οὗτος, μαθὼν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου, ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐρωτήσῃ τὴν θυγατέρα τῆς.

Αἱ ἀπαντήσεις τῆς νεανίδος ἦσαν βραχεῖαι. Ἠγάπα; Τὸ ἠγνοεῖ. Εἶχε διακρίνει αὐτὸν τὸν νέον μεταξύ ὄλων τῶν ἐπισκεπτομένων τὸ κατάστημα τοῦ πατρὸς τῆς. Εἶχεν ἔλθει ἐπὶ τῇ προφάσει ν' ἀγοράσῃ τι· ἐμειδίασεν εἰσερχόμενος, αὐτὴ δὲ τῷ ἀντεμειδίασεν ἐν πάσῃ τῇ ἀθωότητι. Ἄλλ' ὁ πατὴρ τῆς Μαριών, ἀνὴρ πεπειραμένος τῶν τοῦ κόσμου, ἐνόησε παρευθῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς ὀριστικόν τι μέτρον.

Τὴν ἐπύριον, ἀφοῦ ἀπεμάκρυνε τὴν κόρην τῆς, ἀνέμενε τὸν νέον, ὅστις ἦλθε πρᾶγματι· ὁ πατὴρ τότε παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ παύσῃ τὰς ἐπισκέψεις, αἵτινες ἠδύνατο νὰ κηλιδώσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς θυγατρὸς τῆς. Ὡς πάντες οἱ ἐρῶντες, ὁ νέος πτοηθεὶς ἐπέβη εἰς ὀριστικὸν τι μέτρον.

Παρηλθὸν ἡμέραι τινές, χωρὶς ὁ νέος νὰ ἐπιφανῆ, τὸ δὲ δροσερὸν τῆς Ὠραίας Μαριών χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς ἐξηφανίσθη.

Καθ' ἐκάστην ἐφαίνετο ὡς κεκηκυῖα, ἀόριστος δὲ λύπη καὶ θλίψις ἀνεξήγητος κατελάμβανεν αὐτήν. Ὁ πατὴρ τῆς ἀνήσυχος τὴν ἠρώτησε τί εἶχε.

— Τίποτε, πατέρα μου, ἀπήνησεν ἡ νεανίς, ἧς ἡ ὑγεία ἔφθινεν ὁσημέραι.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ ὑπόπτειε καὶ παρετήρηει ἐν σιγῇ.

Πρωίαν τινα περητήρησεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς ἀνεσκήρτησεν, ἐλαφρῶς ἐρυθρίασασα. Ἠκολούθησε τὸ βλέμμα τῆς καὶ εἶδε τὸν νέον διαβαίνοντα.

Ὅ,τι ἦτο ὑπόψια, ἐγένετο βεβαίως· ἡ Μαριών ἠγάπα τὸν νέον.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἐξῆλθε καὶ παρεκολούθησε τὸν νέον, ὅστις ἄμα τὸν εἶδεν, ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ ρωποπῶλις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά του· ἦτο περίφροντις.

Εἶχε λάθει πληροφορίας περὶ τοῦ νέου.

Ὁ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τῆς ἀγαπώμενος ἦτο νεαρὸς ἀντεισαγγελεύς, μόλις εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, ἀρτίως διορισθεὶς ἐν Μασσαλίᾳ. Ἐκαλεῖτο Γεώργιος Περνελέν καὶ ἀνήκεν εἰς πλουσιωτάτην οἰκογένειαν τοῦ Δελφινάτου.

Βεβαίως, νέος τοιαύτης κοινωνικῆς θέσεως δὲν ἠθελε ποτὲ νυμφευθῆ τὴν κόρην ρωποπῶλου, ὅσον Ὠραία καὶ ἂν ἦτο αὐτή. Αἱ δὲ πληροφορίες τοῦ ἦσαν ἀκριβεῖς.

Ὁ Γεώργιος Περνελέν εἶχε σπουδάσει τὰ νομικὰ μετ' ἀρκετὰς καλὰς ἐξετάσεις ἐν Παρισίοις, ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ θέσιν ἀντεισαγγελέως ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σηκουάνα· ἀλλ' ἡ οἰκογένειά του εἶχε προτιμήσῃ τὴν Μασσαλίαν, ἐπειδὴ ἦτο ἀποκατεστημένη εἰς τὸ Δελφινάτον καὶ εἶχεν ἐν αὐτῷ πολλὰ κτήματα.

Ὁ Γεώργιος, ὑπακούσας εἰς τὰς θελήσεις τῆς οἰκογενείας του, ἦλθεν εἰς Μασσαλίαν, εἶχε δὲ φθάσει πρὸ ὀλίγου, ὅτε κατὰ πρῶτον διήλθε διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Παρετήρησε τὴν Ὠραίαν ρωποπῶλιν, ἣτις τόσον πολὺ τῷ ἤρρεσεν, ὥστε τὴν ἠγάπησεν.

Ἡ νεάνις εἶχε παρατηρήσει καὶ αὐτὴ τὸν νεαρὸν λειτουργὸν τῆς Θέμιδος, καί, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εὗρεν αὐτὸν ἄξιον ἑαυτῆς.

Ὁ Γεώργιος ἐνόησεν ὅτι ἠγαπᾶτο καὶ ἐπειράθη νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῆς κόρης· ὅθεν μίᾳ τῶν ἡμερῶν, ὠφελῆθεις ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρωποπωλεῖον καὶ ὠμολόγησε τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν νεάνίδα. Ἡ ὠραία Μαριῶν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Γεώργιον, χωρὶς οὐδὲ τὸ ὄνομά του νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ, ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν χειρῶν του, ἀκούουσα τὸν νέον ὀμιλοῦντα, μὴ ἀπαντῶσα εἰμὴ διὰ λέξεων μονοσυλλάβων καὶ ἐπιφωνημάτων, ἐρυθριῶσα καὶ ὠχρῶσα ἀλληλοδιαδόχως. Ἡ συνέντευξις αὕτη διήρκεσεν ἐπ' ὀλίγον ἢ νέα κόρη συνερχομένη ἀνεκράξεν :

— Ὁ πατήρ μου ! ἂν σὰς ἔβλεπε ! φύγετε, φύγετε, κύριε !

Δὲν ἦτο τοῦτο ὁμολογία ἔρωτος, ὁμολογία ἀγνῆς νεάνιδος ;

Ὁ Γεώργιος τὸ ἐνόησε καὶ ἀπῆλθεν ἀποθέσας ἐρωτικὸν φίλημα ἐπὶ τῆς λεπτοφυοῦς καὶ ροδαλῆς χειρὸς τῆς ὠραίας Μαριῶν.

Ὁ πατήρ, μετὰ μικρὸν ἐπνευθὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἔμαθε σὰ συμβάντα καὶ ἔλαβεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Διὸ καλέσας κατ' ἰδίαν τὴν θυγατέρα του, εἶπεν αὐτῇ :

— Ἀγαπᾷς τὸν Γεώργιον Περνελέν !

Ἡ νεάνις ἠτένισε τὸν πατέρα της μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἄ ! λοιπὸν οὐτε τὸ ὄνομά του δὲν σοῦ εἶπε ;

Ἡ Μαριῶν ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασεν ἐν ταῦτῳ.

— Λοιπὸν ! ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ εἶπω ὅλα.

— Πατέρα μου ! ἐψέλλισεν ἡ κόρη, καὶ ἐρρόβη εἰς τοὺς πόδας του.

Ὁ ἔμπορος, λίαν συγκεκλιμένος, ἤγειρε τὴν θυγατέρα του, τὴν ἐκάθισε πλησίον του καὶ τῇ εἶπε διὰ φωνῆς ἠπιωτέρας :

— Μαριῶν, παιδί μου, ἀγαπᾷς ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖς νὰ ὑπανδρευθῆς, καὶ ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ σὲ ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Ἡ νεάνις κατελήθη ὑπὸ λυγμῶν Ὁ πατήρ ἐξηκολούθησεν :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος κληρονόμος πλουσίας οἰκογενείας· εἶνε ξένος καὶ κατέχει θέσιν, ἡ ὁποία καθόλου δὲν ὀμοιάζει μὲ τὸ ἐπάγγελμά μου. Ὁ κύριος Γεώργιος Περνελέν, αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ σοῦ ὀμιλήσῃ, εἶνε ἀντεισαγγελεὺς εἰς τὴν πόλιν μας. Καταλαμβάνεις τῶρα διατί δὲν θὰ σὲ ὑπανδρευθῇ ποτέ ;

Ἡ Μαριῶν ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμην.

Παρήλθον ἡμέραι τινές, χωρὶς ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ ν' ἀναφέρωσι τι πλεόν, δι' ὅσα συνέβησαν. Ἄλλ' ἡ ὠραία Μαριῶν εἶχε τρωθῆ εἰς τὴν καρδίαν καὶ ὁ ρωποπώλης ἐλυπεῖτο σφόδρα διὰ τὰς θλίψεις τῆς κόρης του.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Γεώργιος Περνελέν εἶχε μάθει ὅτι ὁ πατήρ τῆς νεάνιδος εἶχε ζητήσῃ πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ ἐνόησε τὸν σκοπὸν του.

Ὁ νεαρὸς ἀντεισαγγελεὺς ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν ὠραίαν Μαριῶν. Δι' ὅλης τῆς ζωῆς τῆς ἡλικίας τῶν εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν του παρεδόθη εἰς τὸν ἔρωτά του, καὶ ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως ἢ νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του πρὸς ἐκείνην, ἣν ἠγάπα.

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐφ' ἱκανὸν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτός του, ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἔμπορον τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ νὰ τῷ ἐκθέσῃ τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς του.

Ὁ Γεώργιος, ἀδυνατῶν νὰ μένῃ ἐπὶ πλεόν, μακρὰν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, δὲν ἠθέλησεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς του. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ πατρὸς τῆς Μαριῶν.

Ἡ ἀφίξις τοῦ νέου ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψεν. Ἡ ὠραία Μαριῶν ἠγέρθη ἐν τάχει ἐκ τῆς ἔδρας, ἐφ' ἧς ἐκάθητο, ὁ δ' ἔμπορος ἀνεσκίρτησε καὶ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν θέσιν του, μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ.

Συνελθὼν ἐπὶ τέλους ἔνευσεν εἰς τὴν Μαριῶν ν' ἀπομακρυνθῇ, ἐποχώρησε πρὸς τὸν νέον καὶ τῷ εἶπε ψυχρῶς :

— Τί θέλετε, κύριε ;

Ὁ Γεώργιος ἦτο προητοιμασμένος διὰ τὴν ἀπάντησιν, ὥστε ἀπεκρίθη σαφῶς :

— Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα θυγατέρα σας καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά της.

— Ἄλλὰ...

Χωρὶς νὰ φκνῇ ὅτι ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ πατρὸς, ὁ νεανίας ἐξηκολούθησε ταχέως :

— Ὄνομάζομαι Γεώργιος Περνελέν, εἶμαι ἀντεισαγγελεὺς ἐν Μασσαλίᾳ καὶ ἔχω ἀρκετὴν περιουσίαν, ὥστε νὰ καταστήσω εὐτυχῆ, ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῶ.

— Γνωρίζω ὅλα αὐτὰ, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ πατήρ τῆς Μαριῶν.

Ὁ νεανίας ὠπισθοδρόμησε βήματά τινα, θεωρῶν ἐκπληκτος τὸν πατέρα τῆς ἐρωμένης του.

— Σεῖς ;...

— Μάλιστα, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀρκετὰ, διὰ νὰ παραδεχθῶ ὅ,τι μοι ζητεῖτε. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν περιποιεῖτε εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, μὲ τὸν γάμον αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ θέλω ἡ συνομιλία αὕτη νὰ παύσῃ.

Καὶ ὁ κύριος Μαριῶν συνάδευσε μέχρι τῆς θύρας τὸν νεαρὸν ἀντεισαγγελέα, ὅπως ἐκπληκτον, προσεκλίνατο ἐνώπιον του, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα του.

Ὁ Γεώργιος, πάντῃ ἐνεὸς, ἔμεινε στιγμὰς τινὰς προσηλωμένος εἰς τὴν ὁδὸν πρὶν ἢ συνέλθῃ. Ἐπειτα, παρατηρήσας ὅτι περιέργως τὸν ἔβλεπον, ἔφυγεν ἐσπευσμένως.

Ἡ λύπη τοῦ νέου ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος· ἠγάπα εὐλικρινῶς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐντίμου ἔμπορου, καὶ ἐν τῇ ἀγνόητι τοῦ ἔρωτός του, ἐν μόνον ἐσυλλογίσθη, νὰ νυμφευθῇ τὴν ὠραίαν Νίαν Μαριῶν. Ἐνόμιζεν ὁ Γεώργιος ὅτι ἡ αἰτησίς του ἠθέλε παρὰ τα γαίην ἀποδεκτὴ· διότι καὶ θέσιν ἐπίζηλον ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατεῖχε, συνάμα δὲ καὶ μεγάλης περιουσίας ἦτο κάτοχος.

Τὸ ἀτύχημα λοιπὸν, ὅπερ τὸν ἐπληττεν, ἠσθάνθη τόσῳ περισσότερον, ὅσῳ δὲν τὸ προσέδοκα. Ἡ ἀρνησις τοῦ πατρὸς τῆς Νίνας, ἀντὶ νὰ ψυχράνῃ τὸ πάθος τοῦ Περνελέν, ἠῤῥησεν αὐτὸ ἔτι μάλλον.

Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη τίνι τρόπῳ νὰ ἴδῃ τὴν νεάνίδα καὶ τῇ ὀμιλήσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ πρὸ πάντων ὅπως τὴν διαβεβαιώσῃ περὶ τῆς ἀγνόητος τῶν αἰσθημάτων του.

Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ κύριος Μαριῶν δὲν ἔμεινεν ἀδρανής.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νεαροῦ ἀντεισαγγελέως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ καταστήματός του καὶ πλησιάσας τὴν κόρην του, εἶπεν αὐτῇ :

— Ἐλα, Νίνα, νὰ μὲ ἀναγκαλισθῆς.

Ἡ δυστυχῆς νεάνις ἐρμηνεύσασα κατ' ἀόρεσκίαν τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς της, ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ πατήρ ἐνόησε τοῦτο καὶ ἐστέναξεν.

— Νίνα μου, εἶπε, πρέπει νὰ μὲ ἀφίσης.

Ἡ νεάνις ἐρυθριῶσα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις, προσποιούμενος ὅτι οὐδὲν ἠνῶει, ἐξηκολούθησεν :

— Ἀπόψε μάλιστα θ' ἀναχωρήσῃς διὰ τὸ Αἰξ'. Ὅστε ἐτοιμάσῃς γρήγορα τὰ πράγματά σου, διότι ὀλίγος μόνον καιρὸς σοῦ μένει.

— Διὰ τὸ Αἰξ' ! Απόψε ! ἀπεκρίθη μηχανικῶς ἡ ὠραία Μαριῶν, ἀφίνουσα τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς της.

— Ναί, ἡ θεία σου ἡ Λουίζα σὲ θέλει· εἶχα λησμονήσῃ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἐπιστολήν της.

— Καὶ διατί, πατέρα, μὲ ἀναγκάζετε ν' ἀφίσω τὸ κατάστημα ;

— Διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν θείαν σου· γνωρίζεις πόσον ἡ ἀδελφὴ μου σὲ ἀγαπᾷ· καὶ ...

— Ἄλλὰ, πατέρα, διὰ σὰς ποῖος θὰ φροντίξῃ ;

— Παιδί ! ἐψιθύριεν ὁ ἔμπορος.

— Καὶ διατί μὲ ἀναγκάζετε ν' ἀναχωρήσω τόσον γρήγορα ;

— Διότι ... διότι ... εἶνε ἀνάγκη.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό ;

— Ἡ θεία σου εἶνε ὀλίγον ἀσθενής. Δὲν ἠθέλα νὰ σοῦ τὸ εἶπω διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω ... Τέλος ... ἀπεφάσισα νὰ ...

— Μὲ ἀπατᾷς, πατέρα. Ἡ θεία μου δὲν εἶνε ἀσθενής· δὲν μὲ ζητεῖ· ἔχεις ἄλλον λόγον διὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνῃς τόσον γρήγορα !

Πᾶσαι αἱ ἐρωτήσεις αὗται ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν τὸν πατέρα. Οὗτος ἐπὶ τέλους ἀπῆντησεν ἀποτόμως :

— Καὶ ἂν ἔχω καὶ ἄλλον λόγον!... Τί σὲ μέλει; Δὲν εἶμαι πλέον πατέρα σου; Ἔλα, ὑπάκουσε· ἐντὸς δύο ὥρων θ' ἀναχωρήσεις ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν.

Ἡ Νίνα δὲν ἀπεκρίθη· ἐνόησεν.

Ἐγνώριζε τὸ ἀδυσώπητον τοῦ χαρακτήρου τοῦ πατρὸς της, καὶ ὅτι ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταβάλῃ οὗτος γνώμην, ὅσον καὶ ἂν ἠγάπα τὴν θυγατέρα του.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ὑποκύψασα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως ἐτοιμασθῆ πρὸς ἀναχώρησιν.

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα, ἡ ὠραία Μαριῶν ἀνεχώρει ἐκ Μασσαλίας, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα της, προσπαθοῦσα νὰ περιστείλῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα τὴν ἀπέπνιγον.

Ἄλλ' ὅτε ἔμεινε μόνη ἐν τῇ ἀμᾶξῃ ἀνελύθη ἐλευθέρως εἰς θρήνους.

— Ω! μὲ ἀγαπᾷ! ἔλεγε ψιθυρίζουσα διὰ φωνῆς διακεκομμένης ὑπὸ λυγρῶν, τὸ αἰσθάνομαι εἶμαι βεβαία δι' αὐτό· ἄλλως τε ὁ πατήρ μου δὲν θὰ μ' ἐδίωκεν ἐκ Μασσαλίας. Ἄλλὰ θὰ δυνηθῆ νὰ μ' ἐπανεύρῃ ὁ Γεώργιος!

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Γεώργιος ἀπέφυγε νὰ διέλθῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἀλλ' ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ εἰδήσεις περὶ ἑαυτοῦ εἰς τὴν φίλην του, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτήν, ἣν ἔστειλε διὰ καταλλήλου ἀνθρώπου.

Ὁ ἀποσταλεὶς ἐπιστρέψας ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Γεώργιον τὰ συμβάντα τῆς χθὲς, ὅτι δηλαδὴ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Μασσαλίας ἡ Νίνα καὶ ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ τὴν νέαν κατοικίαν τῆς κόρης.

Ἡ νέα αὕτη συμφορὰ κατέβαλε τὸν νεαρὸν ἀντεισαγγελέα.

Εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν πατρικὴν θέλησιν ἰσχυρῶς καὶ πεισματωδῶς ἀντισταμένην εἰς τὸν ἔρωτά του.

Μὴ δυνάμενος νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀδυσώπητου τούτου πατρὸς, ἀπεφάσισε νὰ μὴ φροντίσῃ περὶ τῆς πατρικῆς συγκαταθέσεως καὶ νὰ μεταβάλῃ εἰς σχέσεις ἀθεμίτους τὸν ἔρωτα, τὸν ὀπιῶν μικρὸν πρότερον ἐπεθύμει νὰ νομιμοποιήσῃ. Ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὃν εἶχε μεταχειρισθῆ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς πρώτης ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς, ἐπεφορτίσθη νῦν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου νὰ μεταβῆ εἰς Αἴξ, ὅπως ἴδῃ τὴν Νίναν καὶ ἐγχειρίσῃ πρὸς αὐτὴν νέαν ἐπιστολὴν. Συγχρόνως δέ, ὁ νεαρὸς ἀντεισαγγελεὺς ἔλαβεν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως πείσῃ τὸν κύριον Μαριῶν ὅτι ἦτο πάντῃ ἀποτεθαρρημένος, ἕνεκα τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς τῶν προτάσεών του.

Ὅλα συνέβησαν κατ' εὐχὴν.

Ἡ ὠραία Μαριῶν ἠγάπα τὸν Γεώργιον τὸν ἀνέμενε, διότι καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἀγνότῃ τοῦ ἔρωτός της, παρεδίδοτο ὀλοκλήρως πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγόν της.

Τὰ δύο νεαρὰ πλάσματα ἠνώθησαν διὰ τοῦ ἔρωτος, λησμονήσαντα τὸν κόσμον!

Παραδεδομένα ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν εὐδαιμονίαν των, ἔζων ἡμέριμνα περὶ τοῦ

μέλλοντος, ἐνασχολούμενα εἰς μόνον τὸν ἔρωτά των.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινε ἐν Μασσαλίᾳ ὅσον χρόνον ἀπῆτουν αἱ ὑποθέσεις του· τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν, καθ' ὃν ἦτο ἐλεύθερος, διήρχετο εἰς Αἴξ.

Ἡ θεία τῆς ὠραίας Νίνας, γυνὴ καλοκάγαθος, ὑπέθαλπε καὶ ἐπροστάτευε τὸν ἔρωτα τῶν δύο νέων.

Ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἤρρεσεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἰς αὐτὴν καὶ κατέκτησεν ὅλας αὐτῆς τὰς συμπαιθείας. Συνείθισε δὲ ἡ ἐνάρετος γραία νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῷ τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς ὠραίας Νίνας, καὶ ὁ Γεώργιος δὲν ἔπαυεν ὑποβάλλων τὴν ἰδέαν ταύτην· ἄλλως τε δὲ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ νυμφευθῆ ἐκείνην, ἣν εἶχεν ἀποπλανήσει.

Ὅσκις ἐπανεβλέπε τὴν Νίναν του, τῇ ὠμίλει περὶ τῶν σχεδίων τοῦ μέλλοντός των, καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἤθελε δυνηθῆ νὰ τὴν ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν εἶχε φθάσει εἰς Αἴξ, ἡ νεανίς ἐρρίφθη καταπόρφυρος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἑραστοῦ της καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς του· ἦτο μήτηρ.

Ὁ Γεώργιος ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς· ἐσφιγξεν ἐρωτικώτερα εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν νεανίδα καὶ ἀνενέωσεν εἰς αὐτὴν τοὺς ὄρους τοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος γάμου των.

Τὴν ἐπαύριον, τῷ ὄντι, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔγραψεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἐγνωστοποίησεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐρωτικὰς του σχέσεις καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ νυμφευθῆ ἐκείνην, ἣτις ἔμελλε νὰ τὸν καταστήσῃ πατέρα.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Γεώργιος Περνελὲν προήγετο εἰς εἰσαγγελέα ἐν Βαλενσιένῃ, συγχρόνως δὲ ἔλαβεν ὀριστικὴν διαταγὴν νὰ μεταβῆ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν νέαν του θέσιν.

Καταπλαγεὶς ἐπὶ τῷ συμβάντι τούτῳ, ὁ Γεώργιος ἔδραμε πάραυτα εἰς Αἴξ.

Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατόκει ἡ ἐρωμένη του, δὲν εὗρεν αὐτόθι ἢ μόνον τὴν θείαν, ἣτις τῷ εἶπε μειδιῶσα:

— Αἱ! διεσκεδάσατε καλά; Ἡ Νίνα εἶνε εὐχάριστημένη αὐταῖς ταῖς τρεῖς ἡμέραις;

— Ἡ Νίνα!... μὰ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; Σεῖς γνωρίζετε ὅτι ἔχω ὀκτὼ ἡμέρας νὰ τὴν ἴδω.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἠτένισεν ἔκθαμβος τὸν νέον, εἶτα δὲ ἐρώνησεν:

— Ἀλλὰ προχθὲς δὲν ἐστείλατε καὶ τὴν ἐπήρατε ἀπ' ἐδῶ;

— Ἐγώ;

— Ναι, σεῖς. Ἐνας ἡλικιωμένος, ἦλθεν ἐδῶ μὲ μίαν ἐπιστολὴν σας.

— Ἐγὼ δὲν ἔγραψα καμμίαν ἐπιστολὴν, δὲν ἔστειλα κανένα ἐδῶ καὶ δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια μοῦ λέγετε.

Ἡ θεία ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Νίνα, παιδί μου, τί ἔγινες; Ἀχ! ποῦ νὰ εἶνε!... Μὰ, κύριε Γεώργιε, πρέπει νὰ τὴν εὕρωμεν. Κα-

λὲ δὲν ἐστείλατε σεῖς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν... αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! Ἀχ! Νίνα, παιδί μου, κόρη μου...

Ὁ Γεώργιος, εἰ καὶ καταβληθεὶς τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἀπαισίας ταύτης εἰδήσεως, ὅτι εὐρίσκετο ἐν κινδύνῳ ἡ μνηστή του, συνῆλθεν ὁμῶς εἰς ἑαυτὸν μετ' ὀλίγον καὶ πρῶτον μὲν ἐπαρηγόρησε τὴν θείαν διὰ τὴν θέσιν τῆς ἀνεψιάς της, ὅπως καθησυχάσῃ τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα, κατόπιν δὲ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ αὐτὴν ἀνακριτικῶς, ὅπως μάθῃ πάσας τὰς λεπτομερείας.

— Ἄς ἴδωμεν, λοιπόν· ἡ Νίνα σας δὲν εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Εἶθε! εἶπεν ἡ θεία.

— Καί, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος, τώρα ἀμέσως θὰ τὴν εὕρωμεν.

— Μάλιστα, μάλιστα, θὰ τὴν εὕρετε, διότι εἶσθε ἰσχυροί. Τί θὰ εἶπῃ ὁ πατήρας της, ὁ ὅποιος μοῦ τὴν ἐνεπιστεύθη, ἐὰν ἐχάνετο ἡ κόρη του;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε. Ἀκούσατέ με λοιπὸν προσεκτικῶς καὶ ἀπαντήσατε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ἡ θεία τῆς Νίνας Μαριῶν.

— Πότε ἦλθαν ἐδῶ νὰ ζητήσουν τὴν Νίναν.

— Προχθὲς.

— Ποίαν ὥραν.

— Εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ πρωί.

— Ποῖος ἦλθε; πῶς ἦτον ἐνδυμένος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; καὶ τί σας εἶπεν;

— Ἦτο ἡλικιωμένος... ὡς ἐξῆντα χρόνων... εἶχε γένεια... ἐφοροῦσε ἄλλα φορέματα, διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια συνειθίζου ἐδῶ. Αὐτὸ μάλιστα μοῦ φάνηκε παράξενο.

Ἀκούσας τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὁ νέος ὠχρίασε. Διέκοψε δὲ τὴν θείαν, εἰπὼν αὐτῇ:

— Δὲν ἐφοροῦσε ἕνα σουρτοῦκο ἀπὸ κόκκινο βελουδο, πανταλόνι ἀπὸ τὸ ἴδιο χρώμα, ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἕως τὰ γόνατα καὶ σκουφὸν κόκκινον εἰς τὸ κεφάλι;

— Μάλιστα, μάλιστα· εἶχε καλὴν φυσιογνωμίαν.

— Αὐτό, τὸ ὅποιον ἐφοβοῦμην! ἐψιθύρισεν ὁ Γεώργιος.

Ἡ θεία ἐξηκολούθησεν:

— Κρατοῦσε ἕνα γράμμα εἰς τὸ χέρι διὰ τὴν Νίναν. Τῆς τὸ ἔδωκα· αὕτη ἐφώνασε: «Μπα!... Ὁ Γεώργιος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν· ἐπῆγε νὰ περάσῃ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸ Γαρδάν· μὲ παρακαλεῖ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω καὶ μοῦ στέλλει τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ». Ἡ Νίνα ἐνδύθηκε μὲ χαρὰ καὶ ἀνεχώρησε.

— Πολὺ καλά, κυρία, θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ τὴν εὕρω, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀποχαιρετίσας τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα.

Ὁ νεανίας ἀναχωρήσας ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς οἰκίας, βλέμμα μεστόν θλίψεως, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

‘Ο Γεώργιος εΐχεν έννοήσει. ‘Η μετάθεσις του εις πόλιν τόσω άπομεμακρυσμένην τής Μασσαλίας, ή διαταγή του ν’ αναχωρήση πάραυτα, άνευ αναβολής, πάντα ταύτα γενόμενα σχεδόν άμέσως μετά την πρόσ την οικογένειάν του αίτησιν περιγάμου, ήτο πρόδηλον ότι ήσαν συνέπεια τής αίτήσεως ταύτης. Ού μόνον δέ έπλήθον τ’ άποτελέσματα ταύτα, αλλά συνάμα ήθέλησαν να καταστρέψωσι και τὰ αίτια τής αίτήσεως ταύτης. ‘Ηθέλησαν ν’ άρπάσωσι την κόρην, ίνα την άποχωρίσωσιν από έκείνον, όστις ήτο διατεθειμένος να την όνομάση σύζυγόν του. ‘Ο Γεώργιος έγίνωσκε καλώς τον άυστηρόν χαρακτήρα των γονέων του και υπέστη τās συνεπειās του, μ’ όλον ότι ήτο μονογενής.

‘Εγίνωσκεν ότι ή πατρική θέλησις ήτο άκαμπτος, έγίνωσκε τὰ ισχυρά μέσα τής ένεργείας, άτινα έκέκτητο ό πατήρ του και δέν ήγγόνει ότι ούτος ήδυνήθη έν βραχεί να επιτύχη την άπομάκρυνσιν του υιού του εκ Μασσαλίας δια του προβιβασμοϋ αύτου ως εισαγγελέως έν Βαλενσιέννη.

Προδήλωσ ή αίτησις τής άδειας του γαμου διήγειρε την πατρικήν όργήν ένω μετέθετον τον Γεώργιον εις τό άκρον τής Γαλλίας, έξηφάνιζον συγχρόνως δια παντός την ώραιάν Νίαν. Τὰ χαρακτηριστικά του άποσταλέντος ανθρώπου, έδεικνυον ότι ούτος ήτο ό γέρον υπηρέτης τής οικογενείας, όστις εΐχεν αναθρέψη τον Γεώργιον, και ό όποιος ήτο όλως άφωσιωμένος εις την οικογένειαν Περνελέν, ιδίως εις τον πατέρα του νέου άντεισαγγελέως. ‘Επειδή δέ αί ύπόνοιαι αύται ήσαν βάσιμοι, ό Γεώργιος δέν ήδύνατο ή να ύποκύψη έγίνωσκε καλώς τον πατέρα του. ώστε ήτο πεπεισμένος ότι δέν ήθελε λάβει παρ’ αύτου ουδεμίαν πληροφοριαν περι του μέρους, ένθα εύρίσκετο ή Νίνα κατὰ την στιγμήν εκείνην· άλλ’ έπίσης ήτο βέβαιον ότι ούδέν κακόν ήθελον πράξει εις την νεάνιδα.

‘Εσυλλογίζετο ν’ αναχωρήση άμέσως δια την νέαν του θέσιν, ή, να δώση την παραίτησιν του. ‘Εν τή πρώτη περιπτώσει έδιδε δείγματα ύπακοής και διετήρει θέσιν λίαν επίζηλον, έχουσαν και άνωτέραν προαγωγήν έν τή δευτέρα κατέστρεψε τό στάδιόν του και τό μέλλον του.

‘Ισως έν τή όρμη τής γενναιοπροσύνης του δέν ήθελε διατάσει να έκτελέση την δευτέραν σκέψιν· και αν ή Νίνα ήτο παροϋσα, πιθανότατα ήθελε δώσει την παραίτησιν του. ‘Αλλ’ αύτη δέν ήτο πλέον εις Αίξ.

Θα την επανέβλεπε ποτέ; Μόνος δέν ήδυνήθη ν’ άντιστή εις την πατρικήν θέλησιν.

‘Εν τούτοις άπεφάσισε να επιτύχη πληροφορίας τινάς επί του μέρους ένθα ήδύνατο να εύρίσκηται ή Νίνα, και προς τοϋτο, πριν επιστρέψη εις Μασσαλίαν, μετέβη προς έπισκεψιν του έν Αίξ εισαγγελέως, όστις εύθύς, ως ειδεν αυτόν εισερχόμενον έν τω γραφείω του, τω εΐπε μειδιών :

— Μαντεύω, άγαπητέ συνάδελφε, την αίτιαν ή όποία σε φέρει ένταϋθα.

Και επειδή ό Γεώργιος τον παρετήρει έκπληκτος, ό εισαγγελεύς έξηκολούθησεν :

— ‘Ερχεσθε να με παρακαλέσετε να σε δώσω πληροφορίας επί τής γενομένης προχθές άρπαγής νεανιδός τινος. ‘Εγώ σε συμβουλεύω να έπιστρέψητε εις Μασσαλίαν, ν’ άποχαιρετίσητε τους φίλους σε και να μεταβήτε εις Βαλενσιέννην, κατὰ την διαταγήν, την όποιαν έλάβατε. Βραδύτερον, είμαι βέβαιος, ότι θα μ’ εύχαριστήσετε δια την συμβουλήν μου ταύτην.

‘Ο Γεώργιος, χωρίς να εΐρη τι, άπεχαιρέτισε τον εισαγγελέα και βαθέως τεθλιμμένος έπέστρεψεν εις Μασσαλίαν, άμέσως δέ έπορευθη εις τό γραφείόν του. Δικαστικός τις κλητήρ τω ένεχειρίσεν έπιστολήν, ήν έλαβε τρέμων· εΐχεν αναγνωρίσει τον χαρακτήρα τής γραφής του πατρός του.

‘Εσχισε τον φακέλλον μετά συγκινήσεως και έξήγαγε την εξής έπιστολήν :

«Γιέ μου,

»Αί πράξεις του πατρός μόνον υπό τής συνειδήσεώς του δικαιολογούνται πάντοτε περι του συμφέροντος σου φροντίζω και περι αύτου μέχρι του θανάτου μου θα μεριμνώ.

»Μοι άπήυθυνας αίτησιν τιαύτης φύσεως, ώστε μόνον δια πράξεως ήδυνήμη ν’ απαντήσω εις αύτήν. Μη λησμονείς, υίέ μου, ότι εγώ, μόνος φύλαξ των συμφερόντων σου, έχω τό δικαίωμα να εκλέξω έκείνην, ήτις θα γείνη σύτροφός σου έν τω βίω. ‘Εθεώρησα την αίτησίν σου ως πράξιν άπλής άπερσεφίας, εύκολώτα διορθωμένην, διότι θα ήτο πολύ λυπηρόν να θυσιάση την λαμπράν σου τύχην. χάριν νεανικής έρωτοτροπίας.

»Ενήργησα και διωρίσθης εισαγγελεύς παρὰ τω δικαστηρίω τής Βαλενσιέννης· ως βλέπεις, ούτος εΐνε προβιβασμός, όστις ταχέως θα σε όδηγήση εις ύψηλοτέραν έτι θέσιν. Δύνασαι να εκκαταλείψης την Μασσαλίαν, άνευ ουδεμιās ανησυχίας, επειδή τό άπαχθέν έξ Αίξ πρόσωπον ούδένα διατρέχει κίνδυνον. Τούναντίον, δια λόγους, τους όποιους επί του παρόντος δέν δύναμαι να σοι ανακινώσω, έλαβον όλα τ’ αναγκαία μέτρα, ίνα μη λείψη τίποτε από την νεάνιδα ταύτην, ήτις τώρα δέν δύναται να επιστρέψη παρὰ τω πατρί τής.

»Τελευτών την παροϋσαν, σε προτρέπω να μη περαθής να ζητήσης πληροφορίας περι αύτης, ως άλλως τε, δέν θα δυνηθής να συλλέξης.

«Ο πατήρ σου

«Μάξιμος Περνελέν.»

Μετὰ την ανάγνωσιν ή έπιστολή διέφυγε των χειρών αύτου. ‘Επεσεν είτα επί του άνακλίντρου του, και έμεινεν επί πολυ βεβουθισμένος εις τās σκέψεις του.

Τέλος ήγέρθη, ήγειρε την έπιστολήν, ήν έθηκεν έντός του χαρτοφυλακίου του και έξήληθε του γραφείου του.

Την αύτην έσπέραν άνεχώρησεν εκ Μασσαλίας δια Βαλενσιέννην. ‘Εν έτος δέ μετὰ ταύτα, ένυμφεύθη, τή ύποδειξει του πατρός του, πλουσίαν κληρονόμον.

[‘Επεται συνέχεια].

Π. Σ.

Τα κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα άποστέλλονται ταΐς ‘Επαρχίαις και τω ‘Εξωτερικω, έλευθεροταχυδρομικων, υπό τās εξής τιμάς :

Αί Συνοικίαι του Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια των Χαρμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — ‘Η ‘Ελμά, ήτοι σκηναι έν ‘Ανατολή, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα του Γρην, υπό ‘Ιουλίου Βέρν, μετ’ 23 εικόνων δρ. 5.50 — ‘Η Τιμωρία Βαλεντινης Σαβράν δρ. 2.50 — Εις Χειμών έντός των Πολικων Πάγων, υπό ‘Ιουλίου Βέρν, δρ. 1.10 — ‘Η Γρύλλος του Μύλου, υπό Πονσών δε Τεράτλ, δρ. 2.20 — ‘Η ‘Αμαζα ‘Αριθμός 13, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν, δρ. 11 — ‘Εξομολογήσεις ένός Τέκνου του Αϊώνος δρ. 2.20 — ‘Επιστολαι μιās Μηδενιστράς δρ. 1.10 — ‘Η Νέα ‘Ελληνίς. έν τή αύλή του Αυτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.40 — ‘Αφρική, ή πέντε έν άεροστάτω έδδομαδες, υπό ‘Ιουλίου Βέρν, μετ’ εικόνων δρ. 3.20 — ‘Η Κλεανθήν, διήγημα Γ. Π. ‘Υπερίδου δρ. 1.10 — ‘Η Μοσχολάγα των Παρισίων, υπό Πωλ δε Κόκ δρ. 2.20 — Τὰ Δράματα τής Κωνσταντινουπόλεως, κοινωικών μυθιστορημα Κ. Ρουσαπόλου δρ. 5.50 — ‘Η Κόμησα Παυλίνα δρ. 6.50 — ‘Ιστορία δύο Μελλονόμωων, υπό ‘Αλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — ‘Απόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, υπό Χριστοφώρου Σαμαρτζΐδου (έκδοσις Β΄) δρ. 4.20 — ‘Ο Καμπούρης των Παρισίων, υπό Πωλ δε Κόκ δρ. 1.70 — ‘Η ‘Αροπαώλις, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τό ‘Ακρον του ‘Ωτός, υπό Α. δε Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ Ψνη ένός Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — ‘Η Σόνη δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια του Κόσμου, μετ’ εικόνων δρ. 1.70 — ‘Ο ‘Ιωάννης άνευ έπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — ‘Η Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τό Παιδί του Προαστείου, υπό Αιμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — ‘Η Μικρούλα, υπό Αιμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιδεία έν Περσΐα, μετ’ εικόνων δρ. 3.30 — ‘Ο Περιπλανώμενος ‘Ιουδαίος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — ‘Ο Μαύρος Πειρατής, μετὰ πολλων εικόνων δρ. 4.50 — ‘Η Αήσταρχος Γυνή δρ. 4.50 — ‘Η Κόρη με 3 μεσοφύστανα, υπό Πωλ δε Κόκ δρ. 1.70 — Οί Τρεις Σωματοφύλακες, υπό Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ εΐκοσιν έτη (Συνέχεια Τριων Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια του Συζυγικου ‘Ερωτος (έκδοσις Β΄) δρ. 1.70 — Οί Νασαιοι, υπό Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλής, εικόνες άρχαίως ελληνικών ήθων και έθίμων, εκ του γερμανικου, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τό ‘Υπόγειον, ή αί Δύο ‘Αδελφάι, ήθικόν διήγημα δρ. 1.30 — ‘Η Βασίλισσα τής Καλλονής και ή Πριγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — ‘Ο Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — ‘Η Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δόν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. ‘Ισ δ. Σκυλίση, μετὰ 13 εικονογραφιών δρ. 5.30 — Αί Τραγωδία των Παρισίων, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 11 — ‘Η Αυτού ‘Υψηλότης ό ‘Ερως, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν δρ. 6.50 — ‘Απομνημονεύματα ‘Ενός Δυστυχοϋς, ήτοι Βίος των Νέων Τέκνων, μυθιστορ. υπό Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — ‘Ο ‘Ιατρός των Τρελλων (τόμοι 6) δρ. 9 — ‘Ο Πίλιμος των Γυναικων δρ. 2.20 — Ναζι, υπό Αιμυλίου Ζολά δρ. 5.50 — Τὰ ‘Εγκλήματα και τὰ ‘Οργια των Παπων (τόμοι 2) μετάφρασις εκ του Ιταλικου δρ. 4.40 — ‘Ο ‘Ασκάνιος, υπό Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγήματα, υπό Αάμπρου ‘Ενουάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — ‘Η Μνηστή του Λάμερμαρ, υπό Ουάλτερ Σκωττ δρ. 3.70 — Αί Ρωσίδες Παρθένοι, ή ό Μηδενισμός έν Ρωσΐα (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ριένζης, ό τελευταίος των Ρωμαίων δημάρχων, εκ του ‘Αγγλικου, υπό Ν. Δραγούμη δρ. 3.30 — Βαλεντινή, υπό Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις ‘Αγγέλου Βλάχου δρ. 4.30 — Οί ‘Εργάται τής Θαλάσσης, υπό Βίκτορος Ογγώ, μετάφρασις Γ. Α. Σκαλίδου δρ. 4.30 — ‘Η Γυνή με τό Βελοϋδιον Περιδέραιον, υπό Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τό Φρούριον Σωμών δρ. 2.70.